Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 17. | Den 1ste Juni 1889. | 38te Aargang.

Den aarlige General-Konference

afholdt i Saltsøstaden, den 6te, 7de og 8de April 1889.

(Fortsat fra Side 247.)

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Det store Tabernakel var aldeles overfyldt af Mennesker til den fastsatte Tid og, efterat Koret havde afsjunget en Sang, holdt Apostelen F. D. Richards Aabningsbønnen og Koret sang den anden Salme, hvorpaa

Apostel Georg Q. Cannon

sagde, at Hensigten med at ordne Præstedømmet, saaledes som det var skeet i denne Konference, var for at de kunde stemme efter Orden, hvert Kvorum særskilt. Derpaa bleve følgende Embedsmænd foreslaaede og ved enstemmigt Votum anerkjendte af den uhyre Forsamling af Præstedømmet og de Hellige:

Wilford Woodruff, som Profet, Seer og Aabenbarer, samt Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige; Georg Q. Cannon, som hans første Raadgiver og Josef F. Smith, som hans andeu Raadgiver. Ligeledes blev Lorenzo Snow anerkjendt som Præsident for Apostlerne, og dette Kvorum, bestaaende af følgende Medlemmer, blev ligeledes anerkjendt, nemlig: Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, Brigham Young, Moses Thatcher, F. M. Lyman, John Henry Smith, Georg Teasdale, Heber J. Grant og John W. Taylor. John W. Young og D. H. Wells bleve anerkjendte som Raadgivere til Apostlerne. Kirkens øvrige Embedsmænd bleve ligeledes anerkjendte i de Stillinger, som de allerede indehavde i Kirken, og F. D. Richards blev foreslaaet og anerkjendt, som Kirkens Historieskriver.

Efterat en Salme var afsjunget fremstod

Præsident Woodruff

og sagde: Et saadant Skue, som det vi her havde for os, kunde man kun faa at se iblandt Guds Folk. Han

ansaa det, som sin Pligt at sige, at Herren aldrig havde sat sig for at udføre en Gjerning paa Jorden, uden at han ogsaa gjorde de nødvendige Forberedelser dertil. I sin Barndom havde Taleren læst om de Lærdomme, som Frelseren og Profeterne lærte, og han havde næret et stærkt Ønske om at gaa ud i Verden og undervise Folk om disse Principer. Han havde tilbragt mangen Nat med at granske i Bibelen, og havde bedet Herren om at han maatte blive agtet værdig til at prædike Evangeliet i dets oprindelige Renhed. Herren viste ham, allerede den Gang, at han skulde komme til at gjøre dette. Herren vilde ikke tilstede, nogen Mand, der indtog den Stilling i Kirken, som han nu indehavde, at lede dette Folk paa Afveje. Han vidste, at dette var Guds Værk, og han ønskede blot, at dette Folk vilde være indbyrdes enige. Herren har beseglet Præstedømmet med dets Velsignelser og Kræfter paa Israels Ældster. Mange Mennesker i Verden tro ikke Bibelen, og dog er der mange Vidnesbyrd om dens guddommelige Oprindelige. De gamle Profeter forudsagde mange Ting, som nu gaa i Opfyldelse. Guds Engel er kommen, som Johannes saa at „flyve midt igjennem Himmelen“ og derved er det evige Evangelium blevet gjengivet. Her, i dette Tabernakel, er der i Dag mere end ti Tusinde Mennesker, som kunne bære Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Han talte dernæst om de onde Aander, som ere udgangne i Verden; de søge at bringe os til at gjøre det, som vi ikke skulde gjøre. Det er en bestandig Kamp. Vi maa være aarvaagne i at tjene Gud og holde hans Befalinger. Vi bør være ydmyge; vort Maal er højt, nemlig celestial Herlighed. Vi ere komne her for at udføre en vis Gjerning. Herren holder alle Nationers og Folks Skjæbne i sin Haand; han har ledet dette Folk indtil denne Dag og han vil ikke forlade os, men han fordrer, at vi skulde paakalde ham. Vore Sønner og Døtre skulde søge Raad og Vejledning hos deres Forældre. Ansvaret for dette Værk, vil i Fremtiden komme til at hvile paa Zions Sønner og Døtre. Lad os alle arbejde i Herrens Tjeneste, saa at vore Bønner kunne blive hørte. Zion vil bestaa og Joderne blive indsamlede. Lad os berede os for Frelserens Komme.

Præsident Lorenzo Snow oplæste nogle Skriftsteder og sagde derpaa: Vi have næsten Alle været ude, at prædike Evangeliet og have derfor et godt Begreb om Inspirationens Virkninger og Kraft. I Dag have vi været Vidne til den store Enighed der hersker iblandt os. Det er ingen Sag at staa frem og afgive sin Stemme, men der ligger en dybere Betydning under denne ydre Stemmegivning. Det var Inspirationen, som her viste sin Virkning. Hvor mange Ofre mon vi ville være nødte til at bringe, for at opfylde hvad vi her have lovet at gjøre. Taleren anførte nogle af sine egne Erfaringer i saa Henseende. Han havde meget tidligt faaet Vished om dette Værks Sandhed; denne Vished erholdt han ved Aandens Tilkjendegivelse paa Sindet. Siden den Tid havde Vidnesbyrdene stedse forøget sig. De, som modtage det hellige Præstedømme, maa være beredte paa at gjøre Opofrelser. Jo højere Grad af Præstedømmet vi ere betroede, desstørre Opofrelser fordres der af os. Vi maa absolut vænne os til at kunne gjøre Opofrelser, for at kunne udføre hvad den Almægtige ønsker af os. De fleste af de Tilstedeværende have følt sig berigede ved at annamme Evangeliet. Vi have, lignel

sesvis, fundet kostbare Perler. De Opofrelser, som vi her gjøre, kunne i Virkeligheden ikke kaldes Opofrelser, i Sammenligning med den store Herlighed, som vi en Gang ville erholde. Naar vi have faaet rigtig Forstand paa dette Værk, saa have vi ogsaa følt os paavirkede til at gjøre alt muligt, for at fremme det. Apostlerne i gamle Dage maatte gjøre store Opofrelser, og der er al Sandsynlighed for, at vi ogsaa ville komme til at gjøre Opofrelser i vore Dage. Folket plejede altid at glæde sig ved at høre Josef Smith tale, fordi han talte med Kraft og Ejendommelighed. De Ældste lovede Menneskene, at de skulde erholde Vished om Sandheden, og der kan ikke være noget Bedrageri eller Fanatisme i saa Henseende, naar dette Løfte bliver opfyldt. Han bad at Herren vilde udgyde sin Aand over de Ældste og alle de Hellige.

Koret sang derpaa en Hymne, og Ældste John Nickolsen sluttede Mødet med Taksigelse.

Mandag Formiddag Kl. 10.

Efterat Indledningssangen var tilende, aabnede Ældste Jakob Gates Forsamlingen med Bøn. Derpaa blev atter en Salme afsjungen.

Apostel Franklin D. Richards sagde, at han ansaa det som en meget stor Velsignelse, at vi saaledes kunde mødes tilsammen. Medens det visselig er udmærket at have sit Sind aabent og beredt paa at erholde nye Velsignelser, saa er det ikke mindre nødvendigt, at paaskjønne og gjøre Brug af de Velsignelser, som vi allerede nu ere i Besiddelse af. Blandt de mange Beviser paa Guds Godhed, som vi have modtaget, bør vi ikke undlade at glæde os over at han har gjort os disse Løfter. Vi bør være taknemmelige for at han har skjænket os denne herlige republikanske Regjeringsform. Naar vi betænke, hvad vi undertiden maa gjennemgaa, saa bør vi alligevel takke Gud for den Frihed som vi har. Vi befinde os i Josefs Arveland. Eftersom vi nu befinde os paa dette udvalgte Sted, saa maa vi ogsaa indse, at vi ere her for at vandre paa Herrens Veje. Vi ere komne her, for at holde Herrens Love og Anordninger. Ingen er i Stand til at kjende Gud, uden formedelst Guds Aand, derfor er det nødvendigt, at være i Besiddelse af Guds Aand og den vil kun være hos dem, der holde de Pagter, som de have sluttet med Herren. Det er ved at vi modtage Herrens Ord og derved blive styrkede, at vi gjøre Fremskridt. Vi maa ikke forsømme at opfylde vore daglige Pligter i vore Hjem. Vi skulle bestandig have Guds Riges Interesser for Øje og søge af al Magt at fremme dem; vi bør helligholde Sabathen bedre end vi gjøre og derfor arrangere vore timelige Affærer derefter, og det er nødvendigt, at Folket lægger sig denne Sag mere paa Hjærte. Baade Unge og Gamle maa afholde sig fra at tage Guds Navn forfængelig. Vi skulle vænne os til at tale vel om hverandre og ophøre med al Bagtalelse. Paa Grund af vor Ligegyldighed er det, at vi komme til at henfalde til syndige Vaner, som det maaske tager hele vor Livstid at vænne os af med igjen. Dersom vi blot ville opfylde vore daglige Pligter, saa er der aabnet en vid Virkekreds for Guds Hellige, nemlig, de Dødes Gjenløsning. Naar vi have lært at holde Guds Befalinger, saa vil han tilvejebringe alle andre Velsignelser, som vi behøve; vi burde derfor bestræbe os for at helliggjøre os for Herren. Taleren forklarede dernæst, at Mødre, som havde mistet deres smaa

Børn, vilde faa dem igjen i Opstandelsen, og faa Anledning til at opdrage dem i en Verden, hvor de ikke vilde være under Satans Indflydelse. Det var hans faste Overbevisning, at Børn, som ere døde, ville opstaa som Børn og derefter voxe til de vare fuldt udviklede i Legemsstørrelse. Det menneskelige Tabernakel voxer indtil det har naaet Aandens Størrelse. Enhver retskaffen Ældste vil være i Stand til at lede sin Familie frem paa Herrens Veje, dersom han selv opfylder sine Pligter. Vi burde saaledes leve, at vi kunne opnaa alle de Velsignelser, som ere blevne beseglede paa os. Vi maa lade Oprigtighed, Retfærdighed og Sandhed lede os i alle vore Handlinger, dersom vi skulle kunne vente at opnaa den Herlighed, som er bestemt for os. Vi skulle lægge Egenkjærligheden tilside. Om end vi gjøre vor Pligt, saa vil Verden maaske alligevel hyle over vore Handlinger, men naar vi søge at gjøre dem godt, saa ville vore Klæder være rene. Vi bør være beredtc paa det Værste som kan møde os, og saa ville vi altid være beredte paa det Bedste.

Biskop O. F. Whitney

udtrykte sin Glæde over de Beviser paa Guds Aands Virkninger, som han havde været Vidne til, i disse Konferencemøder, og han frydede sig ved at beskue saa mange af de længesavnede Brødre endnu en Gang. Vi ere befalede, at erkjende Herrens Haand i Alt, ikke alene det, som er behageligt men ogsaa i det, der bringer os Sorg og Lidelser. Det er godt nok at takke Herren, naar det gaar os godt, men det er endnu mere prisværdigt, at erkjende Guds Haand i Modgang. Taleren henviste til Job, og hvorledes han blev bragt til at erkjende Guds Styrelse. Det er under Forfølgelse og Prøvelser, at Menneskene kunne faa Anledning til at udvise deres sande Karakter. Af alle de nulevende Folk paa Jorden, er der ingen, som har en saadan Lejlighed til at udvise ædle Karaktertræk, som vi have. Lad os stræbe efter at opfylde vore Pligter, fordi det er vor Pligt. Han bad slutteligen, Herren at velsigne sit Folk, Præsidentskabet og Apostlerne, og at fremskynde dette store Værk.

Efter Afsyngelsen af en Salme, sluttede Præs. A. M. Cannon med Taksigelse.

Mandag Eftermiddag Kl. 2.

Ældste J. F. Wells aabnede Forsamlingen med Bon. efterat en Salme var bleven afsjungen, hvorefter Koret atter sang en Hymne.

Apostel F. M. Lyman

følte sig meget tilfreds over at han havde denne Anledning til at mødes med sine Brødre og Søstre i Konference. Vi have Aarsag, fremfor alle andre Folk, til at føle os lykkelige, thi Herren har aabenbaret os Saliggjørelsens Plan. Enhver, der er en virkelig Sidste-Dages Hellig veed, at dette er Herrens Værk. Kirken er nu fuldkommen organiseret. Fra den Tid, da Kirken først blev organiseret, har Herren vaaget over den. Dette Værk er ikke afhængig af nogen Mand, for dets Fremgang.

Herren kan selv finde og oprejse de Mænd, som han vil benytte til sit Værks Fremme. Herren fordrer af enhver Mand, som bærer det hellige Præstedømme, at han skal vise sig som en Mand. Folket bor være omhyggeligt med ikke at forsømme Forsamlingerne, og især de Forsamlinger hvor den hellige Nadvere bliver administreret. Enhver Moder bør lade det være sig en Hjertesag, at undervise sine Børn om Sakramentets Betydning

og Nødvendigheden af at deltage deri. Der er aldrig blevet fordret Noget af os, som ikke var nødvendigt. De, som ikke deltage i Sakramentet, ere ikke meget værdige til andre Velsignelser. Naar Prøvelser indfinde sig, saa erfare vi, at der er megen Tro iblandt dette Folk. Guds Kirke og Rige er saaledes organiseret, at det aldrig mere vil gaa tilgrunde. De Hellige burde leve saaledes, at, naar en Præsident eller en Apostel bliver fremstillet, de da selv kunne vide, at en saadan Mand virkelig er kaldet af Gud. De, som ere virkelige Hellige, ville vide dette. Dersom Præstedømmet ikke udøver sine Embedspligter med Langmodighed og Retfærdighed, saa vil deres Myndighed ikke være meget værd. Forfølgelse vil ikke tilintetgjøre Guds Rige; det vil kun bringe Menneskene til at vise sig endmere trofaste. Taleren bevidnede, at Kirken nu var fuldkommen organiseret, og at det første Præsidentskab var blevet organiseret netop paa den rette Tid, og at Gud ikke alene underrettede os om, naar Præsidentskabet skulde organiseres, men ogsaa naar Apostlernes Kvorum skulde udfyldes. Han nedbad derpaa Guds Velsignelse over de Hellige.

Efterat nogle statistiske Beretninger vare blevne oplæste, talte

Præsident Geo. Q. Cannon.

Det var ham en stor Glæde, at se Broder Lyman, og atter at høre hans Røst iblandt os. Det Vidnesbyrd, som han havde givet, var sandt. Den Forfølgelse, som vi nu maa gjennemgaa, vil styrke og udvikle os mere. Menneskenes Vrede vil komme til at forøge Guds Ære. Vi burde være i Stand til at se, at Herrens Haand ogsaa er i disse Prøvelser. Han talte derpaa om den Tilbøjelighed, der findes hos Nogle, til at flytte. Vi høre, at der er unge Mænd, som forlade deres gamle Hjemsteder og rejse Nord, Syd, Øst eller Vest. Det er ingen fornuftig Fremgangsmaade. Der er Land nok i denne Dal til Hundreder og Tusinder af Familier og vi bør søge at holde vore Kræfter samlede. Lad os være vise i vore Foretagender. Vi forøges hurtig i disse Dale, men der er ingen Tvivl om, at vi jo kunne finde vort Udkomme. Han bad, at Gud vilde velsigne de Hellige og oplyse dem ved sin Aand.

Efterat Koret havde sjunget, sagde

Præsident Woodruff,

at han endnu aldrig, siden han forenede sig med denne Kirke, havde forbandet Nogen. Han følte sig paavirket til at velsigne sine Brødre, der ere stillede ved hans Side, som Raadgivere, ligeledes Apostlerne, Præsidenterne over Zions Staver, Overpræsterne og de forskjellige andre Kvorumer af Præstedømmet — de forskjellige Foreninger i Kirken, med deres Embedsmænd og alt Israel, og derpaa sluttede han Konferencen med Taksigelse.

„Gud er en Aand“.

Den urigtige Opfattelse af disse Frelserens Ord til den samaritanske Kvinde, er en af Hovedaarsagerne til den store Uenighed, som der existerer i den kristne Verden, med Hensyn til Gud, vor Faders Væsen, Karakter og Personlighed.

Apostelen Johannes skriver: „Men

dette er det evige Liv, at kjende Dig, den eneste sande Gud, og den, Du udsendte, Jesus Kristus". Joh. 17, 3. Dersom evigt Liv afhænger af Kundskaben om vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, saa er det let at forstaa, at det er absolut nødvendigt at danne sig et rigtigt Begreb om dem. Troen er en nødvendig Betingelse for at kunne opnaa Salighed; thi „uden Tro er det umuligt at behage Gud". Hebr. 11, 6. Mennesket kan ikke øve Tro, eller paa anden Maade nærme sig et Væsen, som det ikke fatter eller har noget klart Begreb om. Man ser maaske dette tydeligst ved at betragte den saa almindeligt antagne Troesbekjendelse: „Der er een sand og levende Gud, som er foruden Legeme, Lemmer eller Tilbøjeligheder; som bestaar af tre Personer, nemlig Faderen, Sønnen og den Helligaand". Denne Troesartikel udtrykker i Virkeligheden kun, skjønt med andre Ord, Gudsfornægterens Anskuelser, nemlig, at der ingen Gud er.

Hensigten med disse vore Bemærkninger, er at vise, at skjønt „Gud er en Aand", saa besidder han dog lige godt et fuldkomment Legeme, lige som ogsaa hans Søn, Jesus Kristus, og derfor er det umuligt for ham, at være personligt allestedsnærværende.

Der er næppe Nogen, der betvivler, at vor Frelser, i enhver Henseende, var lig andre Mennesker. Jøderne sagde om ham: „Hedder ikke hans Moder, Maria? og ere ikke hans Brødres Navne, Jakob, Joses og Simeon?" Da hans jordiske Mission var tilende, blev han korsfæstet og led Døden; derpaa blev han taget ned af Korset og henlagt i Graven. Døden havde saaledes for en kort Tid, Magt over ham, som var Kongers Konge; romerske Soldater holdt Vagt over Graven, som indesluttede hans Legeme, for at der ikke skulde ske noget Bedrageri, med Hensyn til hvad han havde sagt om sin Opstandelse, medens Jøderne og deres Øverster, som havde været Aarsag til den skrækkelige Gjerning, ventede paa Udfaldet, med spændt Forventning. — Men hvad skete? Paa den tredie Dag væltede Herrens Engel Stenen fra Graven, og Frelseren opstod med sit virkelige, men nu udødelige Legeme. Saaledes var hans Aand og Legeme atter blevne gjenforenede og han fremstod af Graven, som et uforkrænkeligt (aandeligt) Væsen, med Kjød og Ben, der endnu bar Mærkerne efter Naglerne, som havde været drevne igjennem hans Hænder og Fødder.

Ikke længe derefter opfoer han til sin Faders Rige, og da han var kommen tilbage, sagde han til sine Disciple: „Mig er given al Magt i Himlen og paa Jorden". Lucas beskriver Kristi første Aabenbarelse for Disciplene, efter hans Opstandelse, paa følgende Maade: „Men der de talede dette, stod Jesus selv midt iblandt dem og sagde til dem: Fred være med Eder! Da forfærdedes de, og betoges af Frygt, og mente, at de saa en Aand; og han sagde til dem: hvi ere I saa bestyrtede? og hvi opstige saadanne Tanker i Eders Hjærter? — Ser mine Hænder og mine Fødder, at det er mig selv; føler paa mig og ser; thi en Aand har ikke Kjød og Ben, som I se, at jeg har. Og der han det sagde, viste han dem Hænderne og Fødderne. Men der de for Glæde endnu ikke troede, og forundrede sig, sagde han til dem: have I her Noget at æde? Men de gave ham et Stykke af en stegt Fisk og af en Honningkage, og han tog det og aad det for deres Øjne". Luc. 24, 36—43. Al deres tidligere Tvivl var derved bortryddet, og de havde nu

Vished for, at han var deres Herre og Kristus, som var død, men atter var levendegjort og opstanden med det samme Legeme, som blev henlagt i Graven. Vi have saaledes i ham et fuldkomment Mønster paa et himmelsk eller aandeligt Væsen, og Paulus siger, at han (Kristus) var sin Faders „Herligheds Afglans og hans Væsens udtrykte Billede, og bærer alle Ting ved sin Kraftes Ord * * * og at han satte sig hos Majestætens højre Haand i det Høje". Heb. 1, 3. Dette burde derfor være Bevis nok for, at Kristus, der selv var Gud, og Et med Faderen, ja „hans Væsens udtrykte Billede", havde et virkeligt Legeme, og at Faderen ligeledes havde et Legeme, skjønt han benævnes en Aand. Faderen gav sin Søn „al Magt i Himlen og paa Jorden". De vare to forskjellige personlige Væsner, men tilhørte hinanden eller vare Et som Gud eller styrende Magt i Himlen og paa Jorden.

Paulus siger, idet han taler om Opstandelsen: „En er Solens Glans, en anden er Maanens Glans, en anden Stjernernes Glans; thi en Stjerne overgaar den anden i Klarhed; saaledes er og de Dødes Opstandelse; det saaes i Forkrænkelighed, det opstaar i Uforkrænkelighed, det saaes i Vanære, det opstaar i Herlighed; det saaes i Skrøbelighed, det opstaar i Kraft; der saaes et sandseligt Legeme, der opstaar et aandeligt Legeme. Saaledes er der ogsaa skrevet: Det første Menneske, Adam, er blevet til en levende Sjæl, den sidste Adam (Kristus) til en levendegjørende Aand. Det Aandelige er ikke det første, men det Sanselige; derefter det Aandelige. Det første Menneske var af Jord, jordisk; det andet Menneske, Herren, er af Himmelen. Saadan, som den Jordiske var, saadanne ere og de Jordiske; og saadan som den Himmelske er, saadanne ere og de Himmelske, og ligesom vi have baaret den Jordiskes Billede, saa skulle vi og bære den Himmelskes Billede". 1 Kor. 15, 41—49. I disse Vers, viser Paulus tydeligt, at, efterat Frelseren havde brudt Dødens Baand, saa blev han „en levendegjørende Aand", medens Jesus selv underretter sine Disciple om, at han har et virkeligt Legeme, bestaaende af Kjød og Ben. Eftersom Kristus opstod som en levende Aand, og dog paa samme Tid var et himmelsk Væsen, iklædt et herliggjort Legeme af Kjød og Ben, saa følger deraf, som en fornuftig Slutning, at Gud, som ogsaa er en Aand, og eftersom den ene Person i Guddommen er det udtrykte Billede og Herlighedens Afglans af den anden, saa maa begge, hver for sig, være i Besiddelse af et Legeme af Kjød og Ben.

Da Herren viste sig for sine Disciple, saa tænkte de, at han var en Aand, det vil sige, en Aand, som endnu ikke havde faaet Besiddelse af sit Legeme gjennem Opstandelsen; men hvor let overbeviste ham dem ikke om deres Vildfarelse, ved at vise dem sine Hænder og Fødder og ved at nyde nogle almindelige Fødemidler i deres Paasyn.

Hvad der menes med saadanne Udtryk, som „aandelig" eller „himmelsk" er Uforkrænkelighed i Modsætning til det Naturlige eller Jordiske, som er Døden underkastet. Hele Hemmeligheden, som man tror der ligger skjult i de Ord: „Gud er en Aand", er simpelthen den Kjendsgjerning, at han er evig eller udødelig; uden Dages Begyndelse eller Aars Ende. Det indre Menneske er ogsaa evigt eller udødeligt, og er ligeledes en Aand, men er, i sin nærværende Tilstand, iklædt et dødeligt Tabernakel. Nu bære vi den Jordiskes

Billede, nemlig vor Fader Adams, men efter Opstandelsen, naar vor Aand atter er blevet gjenforenet med sit Legeme, saa skulle vi bære den Himmelskes Billede, nemlig blive lig vor Herre og Frelser, Jesus Kristus.

Den Gang Gud skabte Mennesket, „skabte han ham i sit eget Billede, i Guds Billede skabte han ham; Mand og Kvinde skabte han dem". De vare hans Børn og vare i hans umiddelbare Nærværelse og talte derfor med ham Ansigt til Ansigt, ligesom en Mand samtaler med en anden. Efterat de havde overtraadt hans Forbud, bleve de kjødelige og kunde ikke længere taale hans Nærværelse. I Tidens Løb ofrede hans Søn sig som en Forsoning for Verdens Synd, og „i ham boede al Guddommens Fylde legemligen". Kol. 2, 9. Ved hans Forsoningsoffer tilvejebragtes Opstandelsen og Mennesket vil derved atter faa skue sin Skabers Aasyn.

Faderen, Sønnen og den Helligaand indbefatter Guddommen. Faderen og Sønnen have hver et udødeligt og fuldkomment Legeme. De tre Personer i Guddommen ere Et i Henseende til Principer, Hensigter, Magt og Herlighed. Naar Mennesket en Gang naar den Grad af Fuldkommenhed, som er nødvendig for at faa skue Guds Aasyn, saa vil han komme til at forstaa, at han virkelig bærer sin Skabers Billede, og at den udødelige Del af Mennesket er en Aand i samme Betydning, som det blev sagt om hans himmelske Fader, at Gud er en Aand.

J. A. Hendriksen.

Den 1ste Juni 1889.

Dette Aars første Emigrationsselskabs Afrejse.

Atter har en lille Skare af Sidste-Dages Hellige sat Kursen mod deres Forhaabningers Hjem i det fjærne Vest, idet at 239 af vore Emigranter afgik fra Kjøbenhavn, den 30te Maj, om Aftenen Kl. 9, med Dampskibet »Milo«, for, over Hull og Liverpool, at fortsætte Rejsen til Utah og andre af de Helliges Indsamlingssteder i Amerika. Et andet Selskab, bestaaende af 28 Sjæle, forlod Kristiania den 31. Maj, og vil forene sig med ovennævnte Selskab i England for derpaa at fortsætte Rejsen sammen. 13 Ældster fra Zion, som i de to sidst forløbne Aar have virket som Missionærer i Skandinavien, vende tilbage med dette Selskab, og ville uden Tvivl være de Rejsende til stor Nytte, formedelst deres store Erfarenhed saa vel som Kjendskab til Landets Sprog, og især, paa Grund af den dybe og uegennyttige Interesse, som disse Mænd allerede tidligere have vist, at de nære for de Helliges sande Vel. Vi ønske derfor disse vore bortdragende Søskende og Venner en lykkelig Rejse, under Herrens beskyttende Haand og Velsignelser, samt, at naar de naa deres Bestemmelsessted, de da maa bestandigt erindre Hensigten med deres Indsamling, nemlig, at faa Anledning til at „lære mere om Herrens Veje og komme til at vandre paa hans Stier", og for at opbygge Guds Rige og søge at forherlige Herrens Navn i al deres

Gjerning. Naar de oprigtig søge at opfylde denne Herrens Hensigt, saa vil han tilføje alle andre nødvendige Velsignelser, ifølge sine Forjættelser.

Dette Aars anden Emigration vil afgaa fra Kjøbenhavn den 4de Juli, og vi anmode derfor de, som agte at emigrere med dette Selskab, om, snarest muligt, at underrette de respektive Konference-Præsidenter derom.

Vi tillade os med det samme at bemærke, at for Personer, som ikke tilhøre de Sidste-Dages Helliges Samfund, er Prisen for hver voxen Person 10 Kroner højere.

Ankomst. Ældsterne Niels Frederiksen fra Salem, og Hans Peter Møller, jun. fra Richfield, Utah, ankom hertil den 27de Maj. Vi byde herved disse Brødre at være hjærtelig velkomne.

Beskikkelse. De ovennævnte to Brødre ere herved beskikkede til at arbejde i Kjøbenhavns Konference under Bestyrelse af sammes Præsident.

C. D. Fjeldsted,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Konferencemøde i Kristiania den 18de og 19de Maj 1889.

Konferencen aabnedes den 18. Maj, om Aftenen Kl. 8 med Sang, og Bøn af Ældste O. H. Berg; derpaa blev atter en Salme afsjungen.

Tilstedeværende vare C. D. Fjeldsted, Præsident for den skandinaviske Mission; A. L. Skanchy, Præs. for Kristiania Konference; C. B. Olsen, Forst. for Drammens Gren; M. C. Lund, Forst. for Hedemarkens Gren; J. Johnsen, Forst. for Frederikshalds Gren; O. Jensen, Forst. for Frederiksstads Gren; A. Knudsen, Forst. for Trondhjems Gren, og J. A. Hendriksen, Forst. for Bergens Gren, samt følgende andre Ældster fra Zion: J. Kempe; E. Willardsen; E. Hogan; O. H. Berg; A. S. Schou og E. Eriksen.

Efterat have gjort nogle indledende Bemærkninger og budt Brødrene Velkommen, foreslog Præs. Skanchy, at Br. Aug. Andersen blev anerkjendt som Konferencens Skriver. Enst. vedtaget.

Følgende Ældster afgave derefter Beretning for de respektive Grene over hvilke de præsiderede, som Forstandere: C. B. Olsen for Drammens Gren; M. C. Lund, for Hedemarkens Gren; J. Johnsen, for Frederikshalds Gren; O. Jensen, for Frederiksstads Gren; A. Knudsen, for Arendals Gren og C. E. Petersen, for Trondhjems Gren. Af disse Beretninger fremgik det, at Medlemmernes Antal (Præstedømmet iberegnet) udgjorde for Drammen 99;

Frederikshald 23; Frederiksstad 39; Arendal 72, og Trondhjems Gren 70. I sidstnævnte Gren vare 16 tillagde Kirken ved Daab, i Løbet af Vinteren. Alle Brødrene havde arbejdet med Flid, men i nogle Grene havde de kun seet liden Frugt endnu, skjønt der paa visse Steder var temmelig gode Udsigter til bedre Resultater i Fremtiden.

Disse Beretninger optog Aftenen og Mødet hævedes, efter Afsyngelsen af en Salme og Taksigelse af Ældste J. A. Hendriksen.

Søndag den 19de, om Form. Kl. 10, aabnedes Mødet igjen med Sang, og Bøn af Ældste A. Knudsen, hvorefter en anden Salme blev afsjungen.

Ældste J. A. Hendriksen afgav derpaa Beretning om sin Virksomhed i Bergen, hvor han havde fungeret som Forstander. Han havde virket der under mange Vanskeligheder og kun døbt een Person siden sidste Konference, men ventede, at de mange Skrifter, som vare udbredte iblandt Folket, i sin Tid vilde bære Frugt.

Præs. A. L. Skanchy afgav dernæst Beretning om Kristiania Gren, i Egenskab som sammes Forstander. Denne Gren tæller fornærværende 322 Medlemmer og desforuden 1 Overpræst, 22 Ældster (lokale) 7 Præster, 10 Lærere og 6 Diakoner. 17 Personer vare tillagte Kirken ved Daab og 14 vare tilflyttede siden sidste Konference. Menigheden var i en blomstrende Tilstand og Udsigterne vare gunstige for at Grenen vilde blive forøget med nye Medlemmer. Han oplæste med det samme en Beretning om Tromsø Gren, i den mest nordlige Del af Landet. Forstanderen var, paa Grund af den lange Afstand og de store Udgifter ved at rejse, hindret fra at være tilstede. Denne Gren tæller kun 9 Medlemmer, hvoraf 1 var døbt siden sidste Konference.

Ældste O. H. Berg, som var ankommen fra Zion for kort Tiden siden, gav derpaa et interessant og kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, og paaviste Følgerne af at forkaste Frelsens Budskab. Vi behøve blot at se hen til Jøderne og deres Skjæbne fra hin Tid, da Frelseren græd over Jerusalem, paa Grund af dens Indbyggeres Gjenstridighed, og indtil denne Dag. Det var gaaet andre Nationer ligedan, og Følgerne af Gjenstridighed vilde være de samme, i de sidste Dage o. s. v.

Præs. C. D. Fjeldsted udtrykte sig tilfreds med hvad han havde hørt og været Vidne til i denne Konference, samt følte sig meget taknemmelig for de Velsignelser, som vi her nyde.

En Salme blev derpaa afsjungen, og Taksigelse holdt af Ældste A. S. Schou.

Søndag-Eftermiddag Kl. 2, blev Mødet aabnet igjen med Sang, og Bøn af Ældste J. A. Hendriksen. Derefter blev en anden Salme afsjungen.

Følgende Zions Ældster udtalte sig derpaa i Korthed og bare Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed: C. Hogan; C. Willardsen; C. Eriksen; J. Kempe, samt Ældste Brynild Isaksen fra Brevig, der var Een blandt de Første, som bleve døbte i Norge.

Derefter fremlagde Præs. Skanchy den statistiske Rapport over Kristiania Konference, hvoraf det viste sig, at denne er inddelt i 9 Grene, og tæller af Præstedømmet, 1 Overpræst, 9 Halvfjers og 1 Ældste fra Zion, og af det lokale Præstedømme, 53 Ældster, 25 Præster, 25 Lærere og 10 Diakoner, samt 632 Medlemmer; ialt 756. 40

vare tillagte Kirken ved Daab, 2 emigrerede, 3 døde og 18 udelukte siden sidste Konference. Han følte sig meget tilfreds med Konferencens Tilstand og var glad ved at se saa mange Brødre omkring sig.

Præs. C. D. Fjeldsted bad de Tilstedeværende om at lægge deres Fordomme tilside og dernæst overveje, hvad han og Brødrene bevidnede at være Guds aabenbarede Sandhed. Jesus og hans Apostler havde, i gamle Dage, forkyndt de samme Lærdomme og gjort Menneskene godt, men vare alligevel ikke forstaaede af deres Samtidige. Den Helligaand bar Vidnesbyrd og blev udgydt paa Pintsedagen, og det var sagt, ved Profeten Joel, at, i de sidste Dage, skulde denne Aand blive udgydt over alt Kjød og de Helliges Sønner og Døtre derved komme til at profetere o. s. v. Han bar dernæst Vidnesbyrd om Kirkens Fremkomst ved Aabenbarelse, og viste hvorledes den, under stor Modstand, ikke alene havde bevaret sin Tilværelse, men voxet og naaet til sin nuværende betydningsfulde Stilling. Han paaviste dernæst det Urimelige ved de forskjellige Theorier og Historier, som vare opdigtede om Oprindelsen til Mormons Bog, deriblandt den berygtede Spaulding-Roman, der nu, tillige med Mormons Bog, var at faa at læse, saa at Enhver, der maatte ønske det, kunde sammenligne dem. — Enhver, som uden Fordom vilde undersøge dem, maatte blive overbevist om, at der ikke existerede den fjærneste Lighed imellem disse to Bøger. Han fremhævede dernæst, i Modsætning til disse urimelige Historier om Mormons Bogs Oprindelse, de tre Vidners Vidnesbyrd, som sige, at de med deres egne Øjne have seet de originale Plader, og tillige Englen, der holdt og fremviste dem for disse Mænd, hvilket Vidnesbyrd de alle havde fastholdt til deres Død.

Efter Afsyngelse af en Salme sluttedes dette Møde med Taksigelse af Ældste C. Mørk.

Om Aftenen Kl. 6 samledes de Hellige igjen, og Mødet aabnedes paa sædvanlig Vis, med Sang, og Bøn af Ældste C. B. Olsen.

Præs. Skanchy foreslog derpaa, at de Hellige opholde, ved deres Tro og Bønner, alle Kirkens Embedsmænd, baade i Zion og i Adspredelsen, samt specielt C. D. Fjeldsted, som Præsident for den skandinaviske Mission, samt Brødrene C. C. A. Christensen og Adolph Andersen som hans Medhjælpere ved Udgivelsen af det skrevne Ord; A. L. Skanchy, Præsident for Kristiania Konference og de Brødre, som arbejdede i samme, som Missionærer, saa vel som det lokale Præstedømme, enhver i sit Embede og særskilte Kaldelse. Alle disse Forslag bleve enst. vedtagne. Han foreslog ogsaa at Ældste C. B. Olsen bliver hæderlig løst fra sin Mission i Norge med Tilladelse til at vende tilbage til sit Hjem i Zion, samt at J. A. Hendriksen ogsaa blev hæderlig løst fra at være Forstander for Bergens Gren og fra sin Mission i Norge, da han var bleven kaldet til at gaa, som Missionær til England. Enst. vedt. Følgende specielle Forslag bleve gjorte og enst. vedtagne: A. Knudsen som Forstander for Hedemarkens Gren; O. Jensen, Forst. for Frederiksstads Gren; J. Johnsen, Forst. for Frederikshalds Gren; M. C. Lund, Forst. for Arendals Gren; O. H. Berg, Forst. for Bergens Gren, samt at Broder E. Bratlie løses fra at være Forstander for Tromsø Gren, og at C. E. Petersen, Forstanderen for Trondhjems

Gren, indtil videre, ogsaa i samme Egenskab vaager over nævnte Gren.

Dernæst bleve følgende Brødre foreslaaede at virke som Missionærer: E. Hogan og E. Willardsen i Drammens Gren; J. Kempe i Arendals Gren; E. Eriksen i Bergens Gren og Svend Johnsen i Trondhjems Gren.

Ældsterne A. S. Schou; J. A. Hendriksen; C. B. Olsen og C. E. Petersen talte derpaa og bare kraftige Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, hvorefter Præsident Fjeldsted i en kort Tale paaviste Nødvendigheden af at efterkomme Guds Befalinger, uden hvilket Ingen kunde indkomme i Guds Rige.

Efterat Præs. A. L. Skanchy endnu en Gang havde udtalt sin Tilfredshed, foreslog han, at denne Konference sluttes til ubestemt Tid. Enst. vedtaget. **Aug. Andersen,**
Skriver.

Om Mandagen den 20de afholdtes et interessant Møde af Præstedømmet.

Guds Profeter i de sidste Dage.

(Af C.)

(Fortsat fra Side 256.)

De direkte Virkninger af disse hellige Engles Sendelse til vor Tids store Profet, Josef Smith, viste sig snart. I Aaret 1837 blev saaledes det gjengivne evige Evangelium bragt til den britiske Nation og Kanada, og saaledes Begyndelsen gjort til at indsamle Israel fra alle Nationer. Under Indflydelse af Profetiens Aand, blev Heber C. Kimbal og nogle andre Ældster kaldede, og, ved Bøn og Haandspaalæggelse, beskikkede deres Mission. De forlode Kirtland den 13de Juni, næsten uden Penge, og maatte derfor i Ny York opholde sig flere Dage i et Pakhus, hvor de næsten udelukkende levede af Vand og Brød, og maatte sove paa Gulvet, indtil Sejlskibet „Garrik", med hvilket de skulde rejse over Havet, var færdig til Afsejling. Da de naaede England, befandt de sig i et fremmed Land, uden Penge og uden andre Venner end Gud og hans hellige Engle, men de vidste, i hvis Ærinde de havde forladt deres Hjem, deres Familier og Venner, deres Tro og Tillid paa Herrens Bistand var derfor urokkelig og blev hellerikke beskæmmet; thi i Løbet af de fem Maaneder, som endnu vare tilbage af dette Aar, bleve omtrent et Tusinde Sjæle overbeviste om Evangeliets Sandhed og om at Josef Smith og disse hans Medarbejdere vare Herrens Tjenere, og de lode sig derfor døbe til sine Synders Forladelse. Siden den Tid have mange Tusinde oprigtige Sjæle i England, Skotland, Irland, Wales, og i de britiske Besiddelser i forskjellige Dele af Verden annammet Sandheden og erholdt Aandens Vidnesbyrd om at Josef Smith var Guds Profet og Forløberen for Kristi anden Tilkommelse, ligesom Johannes den Døber var for hans første Komme. Evangeliet er siden blevet indført i mange andre Lande, og Mormons Bog er nu

oversat paa Dansk, Svensk, Tysk, Fransk, Italiensk, Spansk, Hawaisk, Mauorisk (Ny Selandsk) og Evangeliet er forkyndt i alle disse og flere andre Sprog, til et Vidnesbyrd om, at Enden nærmer sig. Ikke nok dermed, men fra alle disse forskjellige Nationer ere mange Tusinder blevne indsamlede til Zion, paa Amerikas Fastland, som en Følge af de Nøgler eller den Myndighed, som Moses, Herrens Tjener og Engel, overleverede til de sidste Dages store Profet i Kirtlands Tempel, i Aaret 1836.

Vi ville hernæst lidt nøjere lægge Mærke til Virkningerne og Betydningen af de Nøgler, som Profeten Elias overleverede Josef ved samme Lejlighed. Profeten Malakias havde profeteret om denne Begivenhed i følgende Udtryk: „Se jeg sender Eder Elias Profeten, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer, og han skal omvende Fædrenes Hjærter til deres Børn og Børnenes Hjærter til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaa Jorden med Band". Mal. 4, 5—6. Esaias og Micha profeterede, at „det skal ske i de sidste Dage, at Herrens Hus's Bjerg skal være beredt paa Bjergenes Top, og det skal ophøjes over Højene, og Folk skulle løbe til det; og mange Hedninger skulle gaa og sige: Kommer og lader os gaa op til Herrens Bjerg og til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os om sine Veje, og vi maa vandre paa hans Stier; thi, af Zion skal udgaa en Lov og Herrens Ord af Jerusalem". Micha 4, 1—2. Esaias 2, 2—3. I disse Profetier se vi Herrens Bestemmelse angaaende „Hedningernes" og mange Folks Indsamling til et bestemt antydet Sted, som er „ophøjet over Højene", og som Profeten kalder „Herrens Hus's Bjerg", og disse Folks Formaal skulde være, at „lære om Herrens Veje", saa at de kunde „vandre paa hans Stier". „Men hvorledes skulle de vel paakalde den, paa hvem de ikke have troet? men hvorledes skulle de tro paa den, om hvem de ikke have hørt? men hvorledes skulle de høre, uden der er Nogen, som prædiker? men hvorledes skal Nogen prædike, dersom de ikke blive udsendte? Som skrevet er: hvor dejlige ere deres Fødder, som forkynde Fred, som forkynde godt Budskab". Rom. 10, 14—15. Det var saaledes ved Ordets Forkyndelse, af Herrens Tjenere, der bleve udsendte ved guddommelig Myndighed, at mange Folk skulde blive bragte til at tro paa Israels eller Jakobs Gud, og derfor blive begjærlige efter at lære mere om Herrens Veje, efter som de ønskede at vandre paa hans Stier; „thi fra Zion skulde udgaa en Lov". Ingen, uden en Herrens Profet kunde have bragt disse gamle profetiske Udtalelser i harmonisk Overensstemmelse eller paavise den praktiske Maade, hvorved de kunde blive bogstaveligt opfyldte, og ingen Profet kunde kalde sig selv, langt mindre bringe sine egne eller Andres Profetier til at gaa i Opfyldelse. I Utahs's Dale, mellem de høje, med evig Sne bedækkede Klippebjerge, ere nu flere Templer byggede. De ere visselig ophøjede over Højene, idet de ere byggede i et Land, som ligger mellem 4000 og 5000 Fod højere end Havets Overflade. I disse Templer blive „Børnenes Hjærter" bogstaveligt, „vendte til deres Fædre" og som en naturlig Følge maa man tro, at „Fædrenes Hjærter blive vendte til deres Børn"; thi der blive Evangeliets hellige Ordinantser forrettede af de gode Sidste-Dages Hellige for deres afdøde Slægtninge, Fædre, Mødre, Brødre, Søstre, Børn og Ægtefæller, begrundet

paa de Nøgler, som Elias overbragte Profeten Josef i Kirtlands Tempel. Det er Undervisningen om dette herlige Princip i Saliggjørelsens altomfattende velsignelsesrige Plan, som mere end noget Andet har opvakt denne brændende Begjærlighed, hos de Sidste-Dages Hellige, efter at samles til Zion, „til Jakobs Guds Hus, at de maa lære (mere) om hans Veje og vandre paa hans Stier". Deres Hjærter og Tanker ere henvendte mod deres Forfædre, der ere døde uden Kundskab om Evangeliet, og med Begrebet om, at „Evangeliet er forkyndt for de Døde". 1 Peter 4, 6. og Pauli Hentydning til Daab for de Døde, 1 Kor. 15, 29, er det intet Under, at de ønske at lære mere om disse Principer i Herrens Templer. Hvem uden en Guds Profet, vilde have været i Stand til at frembringe et Religionssystem, der indbefattede en saa fuldkommen Plan for Menneskenes Frelse og Ophøjelse, og som passer paa deres mest forskjellige Omstændigheder i dette, saa vel som det tilkommende Liv. Betragter man den nuværende kristne Verdens snæverhjærtede Anskuelser om Guds Retfærdighed og Frelsens Plan efter deres, af lærde Mænd, opstillede Dogmer eller Læresætninger, saa finder man at efter de sekteriske Begreber, vil kun en forsvindende Brøkdel af den menneskelige Familie blive frelst, og Resten blive evig fortabt og overgivet til et uendeligt Helvedes Kvaler, selv om de aldrig have hørt et Ord om Kristi Evangelium eller om nogen Del af Guds aabenbarede Lov. I grel, men behagelig Modsætning fremtræder derfor den sande Saliggjørelses Plan, som blev aabenbaret til Profeten Josef, og er som et Lys, der skinner paa et mørkt Sted, visende at „Gud vil forkaste de Vises Visdom og tilintetgjøre de Forstandiges Forstand . . . thi det Daarlige fra Gud er visere end Menneskenes Visdom, og det Skrøbelige fra Gud er stærkere end Menneskenes Styrke". 1 Kor. 1, 19—25. Tusinder ere blevne døbte for deres afdøde Slægt og Venner i Templerne, og de Tusinder af Ældster, som ere hendøde trofaste siden Evangeliets Gjengivelse, have forenet sig med den store Skare, som tidligere have forladt denne Skueplads, og nu, i Aandernes Verden, „forkynde Evangeliet for de Døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden". 1 Peter, 4, 6. Saaledes viser dette sig, at være den „Husholdning", hvorom Paulus taler, „da Alt skulde blive samlet under eet Hoved udi Kristus, baade det, som er i Himlene og paa Jorden udi ham". Eph. 1, 9—10. Men ubemyndigede Mennesker, med deres mange modsatte Anskuelser om Bibelens Mening, kunde aldrig have bragt „Alt under eet Hoved"; dertil behøvedes der guddommelig Fuldmagt, Inspiration, Aabenbarelse og den forenede Interesse og Samvirken af Guds Tjenere i Himlen og paa Jorden. „Sandelig, den Herre, Herre skal ikke gjøre Noget, uden han aabenbarer sin Hemmelighed for sine Tjenere Profeterne". Amos, 3, 7.

Guds Profeter i de sidste Dage vilde ikke blot være Theologer, eller indskrænke deres Virksomhed til Guds Ords Forkyndelse, men de ville være praktiske Ledere, ligesom Moses var for Israels Børn i gamle Dage. Saaledes indbefattede Profeten Josefs Mission, Israels Indsamling, og de mange dermed forbundne timelige Forretninger. De nyomvendte Medlemmer, kom fra forskjellige Dele af Verden for det Meste uden Midler og næsten lige saa uvidende som Børn, i Hen-

seende til at begynde som Nybyggere og gjøre Brug af de naturlige Hjælpekilder, som de maatte finde paa et nyt Sted eller ogsaa lære at kunne undvære dem. De Fleste vare vante til at erholde deres regelmæssige Ugeløn, for dermed at gjøre sine Indkjøb, som de selv maatte synes bedst om, i Byerne, hvor der sædvanligvis var en Overflødighed paa Alt, og hvor Kjøbmændene, for Penge, vilde imødekomme ethvert af deres Ønsker, men paa de Steder, hvor de Sidste-Dages Hellige bleve indsamlede, vare disse Forholde helt anderledes. De opkjøbte Landstrækninger vare enten øde eller ganske tyndt befolkede. Handelsbutikerne vare faa og langt fra hverandre og dertil daarligt forsynede med Varer, og disse vare almindeligvis dyre, medens Anledningen til at tjene kontante Penge var meget ringe mellem de fattige Nybyggere. Under saadanne vanskelig Forhold var det kun, begrundet paa Herrens Medvirkning, at Josef eller nogen Anden, turde gjøre sig Haab om Held og Fremgang, men, naar man dertil betænker, at de Hellige ingen Fred eller Beskyttelse fandt noget Sted, men at de bleve fordrevne fra Sted til Sted, deres Ejendomme enten ødelagte eller konfiskerede, og at endog Mange maatte lade Livet under de grusommeste Forfølgelser, som Pøbelen i Missouri og andre Steder, rettede mod det forholdsvis lille Folk, saa maa man næsten fristes til at spørge, som Israels inspirerede Sanger. „Hvorfor fnyse Hedningerne, og Folkene oplægge forfængelige Raad?" Salm. 2, 1—2, og vi tilføje: hvem uden en Guds Profet vilde have været i Stand til at holde Folket sammen, ja det som var endnu vanskeligere, samle dem atter og atter, efterat de vare blevne adspredte og berøvede Alt, uden den Helligaands Vidnesbyrd om, at Josef Smith var Herrens Tjener og en sand Profet. De Ugudelige bestyrkede de Helliges Tro kun endnu mere ved disse Forfølgelser; thi, havde ikke Jesus selv sagt: „I skulle hades af alle Folk for mit Navns Skyld" — og „have de kaldet Husbonden Belzebub, hvormeget mere ikke da hans Husfolk?" Hver Gang de Hellige vare blevne fordrevne, syntes de at have faaet forøgede Kræfter, og det gamle Ordsprog, at „Martyrernes Blod er Kirkens Sæd", viste sig at være sandt, ogsaa i denne Tidsalder. Efter fem a sex Gange at være fordrevne, samledes de Hellige paa et usundt Sted ved Missisippiflodens østlige Bred, i Staten Illinois. De kom der som en Flok Faar uden Hyrde; thi Profeten Josef og andre af Kirkens ledende Mænd, hensukkede Vinteren 1838—39 i et afskyeligt Fængsel i Byen Liberty, i Missouri med al Udsigt til at komme til at ende deres Lidelser med Døden. Men Herrens Ord skete fra Tid til anden til Profeten i Fængslet, og derfra udgik det med Trøst, Opmuntring og Vejledning til det lidende og adspredte Folk. Ved Jehovas Bistand erholdt Profeten sin Frihed og blev, ved sin personlige Indflydelse, Folket til Nytte og Velsignelse. De usunde Sumpe bleve udtørrede og, i Stedet for det usunde folketomme Ladested „Commerce" fremkom i mindre end fem Aar den blomstrende Stad „Nauvoo", (Skjønhed) med henved tyve Tusind flittige og lykkelige Indvaanere, medens Omegnens Jord mere eller mindre ogsaa tilhørte Sidste-Dages Hellige, der glædede sig, hver Gang Tid og Anledning gaves dem, til at høre Profeten Josef's inspirerede Taler.

Men, ligesom al anden jordisk Lykke er forfængelig, saaledes ogsaa denne tilsynneladende Fred. Dette Vind-

stille var kun Forloberen for en frygtelig Orkan. Josef og hans Broder Hyrum bleve myrdede den 27de Juni 1844, medens de sad fængslede paa en falsk Beskyldning, og som deres Mordere vel vidste at de ikke kunde bevise, selv der, hvor baade Øvrigheden og Befolkningen vare de Anklagedes erklærede Fjender. Pøbelen havde sagt: „Vi vide meget vel, at Loven ikke vil røre dem, men Krudt og Kugler skal". De sidste Dages store Profet endte sit Liv som en Martyr, ligesom Oltidens Profeter havde gjort før ham og de to Brodre beseglede Vidnesbyrdets Sandhed med deres Blod. De Hellige bleve fordrevne fra deres smukke By, efter i tre Dage at have forsvaret sig, i Haab om at erholde Hjælp og Beskyttelse under Landets Love. Hjælpeløse og tilsyneladende uden Redning fortabte, hvad jordisk Held og Lykke angaar, laa de paa Missisippiflodens vestre Bred, om Dagen udsatte for Solens brændende Straaler og om Natten for de kolde fugtige Dunster, der havde megen Sygdom til Følge; de kunde paa den modsatte Bred, se deres Hjem og det herlige Tempel, som de med saa store Opofrelser og mange Savn havde opført efter Herrens Befaling, men som nu deres Fjender havde taget i Besiddelse og paa den mest barbariske Maade vanhelliget. Medens de Hellige maatte lide Hunger, levede deres grusomme Fjender af deres Haver og Vingaarde, og Heste og Kvæg holdt Fest paa de uhøstede Agre. Den fordrukne Pobel lod fra Templets Taarn deres barbariske Sejrshyl lyde ud over den folketomme Stad, medens de Hellige opsendte deres Klageraab til Gud i Himmelen — ikke om Hævn, men om Hjælp og Befrielse, og de fik den. „Herren sendte dem Vagtler i Ørken" ligesom i gamle Dage. I Flokke paa flere Tusinde kom disse Fugle over i de Hellige Lejr, baade Morgen og Aften, i flere Uger, fra de Øer, som ligge ude i Floden, og de vare saa tamme, at Kvinder og Børn kunde fange dem med Hænderne, og saaledes erholde nærende Føde og blive bevarede.

Det er dog ikke vor Hensigt, her at give en udførlig Skildring af de Helliges Lidelser, eller deres lange og møjsommelige Vandringer over Jowa's og Nebraska's udstrakte Sletter, ejheller om de store Vanskeligheder, som de mødte og maatte overvinde for at komme over de mange større og mindre Floder og høje Bjerge, som laa i deres Vej, men vi agte kun at vise, at Gud virkelig har haft og endnu har Profeter paa Jorden i disse sidste Dage, og vi ville derfor holde os til dette Æmne. (Fortsættes.)

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af **C. D. Fjeldsted**, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).